

Poul Møller: Under folketingets åbningsdebat rejste jeg problemet om den tiltagende hyppighed, hvormed der demonstreres ved udenlandske ambassader i vort land — i øvrigt en uskik, som ikke blot eksisterer i vort land, men som jo har bredt sig meget voldsomt verden over og ført til de mest kraftige udslag, som må beklages i høj grad af alle, der ønsker international orden og fred, og som ønsker, at man ikke igennem demonstrationer bringer landets officielle udenrigspolitik i fare.

Så vidt jeg husker, besvarede udenrigsministeren min forespørgsel med en henvisning til, at grundlovens § 79 efter hans fortolkning ikke gav mulighed for et generelt forbud; måske var det ikke ministerens personlige . . . . (*Justitsministeren*. [K. Axel Nielsen]: Det var ikke udenrigsministeren, det var mig!) . . . justitsministeren, det er justitsministeren, jeg taler til, ja. Men justitsministeren svarede mig dengang, at han ikke mente, at § 79 kunne fortolkes således, at man kunne have et generelt forbud mod demonstrationer ved udenlandske ambassader.

Senere har vi jo på ny set, at man har haft sådanne demonstrationer; de har ført til gadekampe, og de har ført til, at tjenestemænd er blevet såret under disse slagsmål, når de prøvede på at bringe den offentlige fred uden for fare. Jeg stillede under åbningsdebatten i min replik justitsministeren det spørgsmål, som han ikke havde lejlighed til at besvare, om ikke § 79 faktisk bør fortolkes således, som jeg lige har nævnt. Der står i § 79:

„Forsamlinger under åben himmel kan forbydes, når der af dem kan befrygtes fare for den offentlige fred“.

Jeg mener — og det var også det, jeg sagde i min replik — at der næsten undtagelsesfrit kan befrygtes fare for den offentlige fred ved at tillade demonstrationer foran udenlandske ambassader.

Jeg har intet imod, at folk demonstrerer, men de må demonstrere over for det danske folketing og over for den danske regering, hvis de ikke ønsker, at en udenlandsk ambassade skal være her i landet. Det er os, der skal sikre gæstevænligheden, os, der skal sikre, at ambassadernes ret til at være i landet bliver respekteret, og at de mennesker, der af pligtmæssige grunde eller på

grund af deres tjeneste og af andre grunde skal ind og ud til ambassadernes festligheder eller receptioner, ikke udsættes for tilråb som „nazisvin“ og for, at der bliver spyttet efter dem o. lign.

Derfor har jeg stillet spørgsmålet i spørgetiden og spørger altså endnu en gang justitsministeren, om ikke han må mene, at forsamlinger under åben himmel ved ambassaderne altid kan medføre en fare for den offentlige fred, og at dette ikke behøver at blive konstateret, for at man kan gribe ind.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Som hr. Poul Møller refererede, nævnte jeg under åbningsdebatten — det står sp. 210 i Folketingsstidende — i et svar på et spørgsmål fra hr. Poul Møller, at jeg er af den opfattelse, at et generelt forbud mod forsamlinger foran fremmede ambassader ikke ville være grundlovmæssigt. Efter grundlovens § 79 har borgerne ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Forsamlinger under åben himmel kan dog forbydes, når der af dem kan befrygtes fare for den offentlige fred.

Der er, som jeg også fremhævede under åbningsdebatten, enighed blandt vore statsretsforfattere om, at politiet kun kan nedlægge forbud mod en forsamling, når man har føje til at tro, at der er en bestemt og konkret fare forbundet med netop den forsamling. Det må i øvrigt efter teoriens opfattelse kræves, at almene interesser af ikke ringe værdi står på spil. Det er klart, at også hensyn af praktisk natur, f. eks. trafikforhold, kan begrunde et forbud mod en forsamling et bestemt sted.

Også her må der imidlertid foretages et konkret skøn. Ganske generelt at forbyde forsamlinger foran eller i nærheden af fremmede ambassader vil derfor efter min opfattelse ikke være grundlovmæssigt. Jeg kan heller ikke se, at der skulle være noget behov herfor. Der finder som bekendt mange ganske fredelige demonstrationer sted på disse steder — det fik vi jo et eksempel på i lørdags. Det må her være tilstrækkeligt, at politiet har adgang til at gribe ind i det enkelte tilfælde og nedlægge forbud, hvis der er grund til at tro, at der er fare for den offentlige fred. Om der foreligger en sådan fare, kan det naturligvis være svært på forhånd at afgøre.